

Велика майстриня з малого села

Месер

Великі таланти проживають не лише у великих містах та селах. Валентина Сімошук мешкає у невеличкій Жильжі.

Її чисто прибрана оселя нагадує справжнісінький музей української вишивки. На стінах однієї з кімнат висять власноруч вишиті картини, стіл застелений різновізерунчастими серветками, на ліжку красуються вишукані подушки. Крім того, підлога усіх кімнат застелена домотканими доріжками, а на православних образах висять українські рушники.

- Перші уроки вишивання мені прищепила моя матуся Люба, - зізнається жильжанська майстриня. Я родом з Полян Березнівського району. У батьків нас було десяти-

ро: семеро синів і троє дочок. Батько навчав чоловічим премудростям хлопців, а мама - дівчат.

Наша сім'я мала ткацький верстат, тому хатні двері ніколи не зачинялися. Мамині ткані вироби були мало не в кожній сільській хаті... Та більше за все матуся любила вишивати. Без вишивки і я не мислю свого життя.

У 1967 році Валентина вийшла заміж за Павла Сімошука з Жильжі і покинула батьківський дім. Тут подружжя народило дітей, дочекалося внуків, заслужило повагу в односельчан.

- Шкода, - розповідає Валентина Сергіївна, - що сьогодні вишиванням цікавляться все менше й менше людей. Я ж не шкодую, що в дитинстві полюбила голку й нитку. Завдяки вишиванню бачу всю красу світу та духовно збагачуюсь.

Олександр НИКОНЧУК.